

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
PAOLO MENGOZZI
prednesené 28. júna 2012¹

Vec C-215/11

**Iwona Szyrocka
proti
SiGer Technologie GmbH**

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Sąd Okręgowy we Wrocławiu (Poľsko)]

„Európske konanie o platobnom rozkaze — Nariadenie č. 1896/2006 — Formálne požiadavky návrhu — Obdobie, za ktoré možno požadovať úroky z pohľadávky — Obdobie až do dátumu zaplatenia“

I – Úvod

1. V tomto konaní podal Sąd Okręgowy we Wrocławiu Súdnemu dvoru návrh na začatie prejudiciálneho konania týkajúci sa výkladu nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 z 12. decembra 2006, ktorým sa zavádza európske konanie o platobnom rozkaze (ďalej len „nariadenie“)².

II – Právny rámec

A – *Právna úprava Spoločenstva*

2. Článok 1 nariadenia stanovuje:

„1. Účelom tohto nariadenia je:

- a) zjednodušiť a urýchliť súdne konanie a znížiť náklady na takéto konanie v cezhraničných sporoch, ktoré sa týkajú nepopretých peňažných pohľadávok, zavedením európskeho konania o platobnom rozkaze;
- b) umožniť voľný pohyb európskych platobných rozkazov medzi členskými štátmi ustanovením minimálnych požiadaviek, ktorých dodržiavanie vylúči potrebu akýchkoľvek konaní, ktoré sa majú iniciovať v členskom štáte výkonu pred uznaním a výkonom európskeho platobného rozkazu.

2. Toto nariadenie nebráni navrhovateľovi, aby pri uspokojovaní pohľadávky v zmysle článku 4 využil iné konanie dostupné podľa práva členského štátu alebo práva Spoločenstva.“

1 — Jazyk prednesu: taliančina.

2 — Ú. v. EÚ L 399, s. 1.

3. Článok 4 nariadenia stanovuje:

„Európske konanie o platobnom rozkaze sa zavádza na účely uspokojovania peňažných pohľadávok s určenou výškou, ktoré sú splatné v čase podania návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu.“

4. Článok 7 nariadenia stanovuje:

„1. Návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu sa podáva prostredníctvom vzorového tlačiva A[,] ako je uvedené v prílohe I.

2. Návrh obsahuje:

...;

- b) výšku pohľadávky vrátane istiny a prípadne úroku, zmluvných pokút a nákladov;
- c) ak sa požadujú úroky z pohľadávky, úrokovú sadzbu a dobu, za ktorú sa požaduje úrok, pokiaľ sa k istine podľa práva členského štátu pôvodu automaticky nepripisuje úrok zo zákona;
- d) predmet sporu vrátane opisu okolností, na ktoré sa navrhovateľ odvoláva ako na základ pohľadávky, prípadne požadovaného úroku;
- e) označenie dôkazov odôvodňujúcich pohľadávku;

...

3. Navrhovateľ v návrhu uvedie, že poskytnuté informácie sú podľa jeho najlepšieho vedomia a svedomia pravdivé a že si uvedomuje, že akékoľvek zámerne nepravdivé tvrdenie by mohlo viesť k príslušným sankciám podľa práva členského štátu pôvodu.

...“

5. Článok 8 nariadenia uvádza:

„Súd konajúci vo veci návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu preskúma čo najskôr a na základe tlačiva návrhu, či sú splnené požiadavky ustanovené v článkoch 2, 3, 4, 6 a 7 a či sa pohľadávka javí byť opodstatnená a návrh prípustný. Toto preskúmanie sa môže uskutočniť automatizovaným postupom.“

6. Článok 9 nariadenia uvádza:

„1. Ak nie sú splnené požiadavky ustanovené v článku 7 a pokiaľ pohľadávka nie je zjavne neopodstatnená alebo návrh nie je neprípustný, súd poskytne navrhovateľovi príležitosť doplniť alebo opraviť návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu. Súd použije vzorové tlačivo B, ako je uvedené v prílohe II.

2. Ak súd požiada navrhovateľa o doplnenie alebo opravu návrhu, určí lehotu, ktorú považuje podľa okolností za primeranú. Súd môže z vlastného podnetu túto lehotu predĺžiť.“

7. Článok 12 nariadenia stanovuje:

„1. Ak sú splnené požiadavky ustanovené v článku 8, súd čo najskôr... vydá európsky platobný rozkaz prostredníctvom vzorového tlačiva E, ako je uvedené v prílohe V.

...

3. V európskom platobnom rozkaze sa odporca poučí, že má možnosť:

a) zaplatiť navrhovateľovi sumu uvedenú v rozkaze

alebo

b) namietat' proti rozkazu zaslaním odporu na súd pôvodu...

4. V európskom platobnom rozkaze sa odporcovi oznámi, že

a) rozkaz bol vydaný iba na základe informácií, ktoré poskytol navrhovateľ a súd ich neoveroval;

b) sa rozkaz stane vykonateľným, ak sa na súd nepodá odpor v súlade s článkom 16;

c) keď sa podá odpor, konanie pokračuje na príslušných súdoch členského štátu pôvodu v súlade s pravidlami riadneho občianskeho súdneho konania, pokiaľ navrhovateľ vyslovene nepožiadala o ukončenie konania v takom prípade.

...“

8. Článok 16 ods. 3 nariadenia stanovuje:

„3. Odporca v odpore uvedie, že pohľadávku popiera, pričom nemusí uviesť dôvody.“

9. Článok 17 ods. 1 prvý pododsek nariadenia uvádza:

„1. Ak sa odpor podá v lehote ustanovenej v článku 16 ods. 2, konanie pokračuje na príslušnom súde členského štátu pôvodu v súlade s pravidlami riadneho občianskeho súdneho konania, pokiaľ navrhovateľ vyslovene nepožiadala o ukončenie konania v tomto prípade.“

10. Článok 25 nariadenia stanovuje:

„1. Kombinované súdne poplatky za európske konanie o platobnom rozkaze a za riadne občianske súdne konanie, ktoré nasleduje v prípade podania odporu proti európskemu platobnému rozkazu v členskom štáte, nesmú prekročiť súdne poplatky riadneho občianskeho súdneho konania bez predchádzajúceho európskeho konania o platobnom rozkaze v tomto členskom štáte.

2. Na účely tohto nariadenia súdne poplatky zahŕňajú poplatky, ktoré sa majú uhradiť súdu a ktorých výška je stanovená v súlade s vnútroštátnym právom.“

11. Článok 26 nariadenia s názvom „Vzťah s vnútroštátnym procesným právom“ stanovuje:

„Všetky procesné otázky, ktoré nie sú osobitne upravené v tomto nariadení, sa riadia vnútroštátnym právom.“

B – Vnútroštátna právna úprava

12. Sąd Okręgowy we Wrocławiu odkazuje vo svojom uznesení, ktorým podáva návrh na začatie prejudiciálneho konania na viacero ustanovení poľského občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktoré by mohli byť pre tento spor relevantné, a to na ustanovenia § 126, 128 a § 187 ods. 1, ktoré stanovujú požiadavky na obsah podaní a žalôb a uvádzajú, aké písomnosti musia byť predložené na účely ich doručenia protistrane, a § 130 ods. 1 a § 394 ods. 1 bod 1, ktoré upravujú postup, ktorý treba dodržať v prípade, keď má podaný návrh formálne vady, a uvádzajú opravné prostriedky proti rozhodnutiam súdu vo veciach týchto podaní a žalôb.

13. Vnútroštátny súd ďalej odkazuje na § 481 ods. 1 OSP, ktorý stanovuje, že v prípade, ak sa dlžník dostal s poskytnutím peňažného plnenia do omeškania, môže od neho veriteľ žiadať úroky z omeškania, a to aj v prípade, ak mu nevznikla škoda a omeškanie je spôsobené okolnosťami, za ktoré dlžník nezodpovedá,³ a na § 190 OSP, ktorý pripúšťa uplatnenie nároku na „budúce opakujúce sa plnenia, pokiaľ tomu nebráni právny vzťah medzi účastníkmi konania“.

III – Skutkový stav a prejudiciálne otázky

14. Iwona Szyrocka, žijúca v Poľsku, podala 23. februára 2011 na Sąd Okręgowy we Wrocławiu návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu proti SiGer Technologie GmbH so sídlom v Tangermünde (Nemecko).

15. V rámci tohto konania vznikli tieto otázky:

- či preskúmanie návrhu pred vydaním platobného rozkazu podľa článku 8 nariadenia zahŕňa aj preskúmanie splnenia formálnych požiadaviek stanovených vnútroštátnym právom štátu, v ktorom bol podaný návrh, alebo len požiadaviek ustanovených v dotknutom nariadení,⁴
- či pohľadávka na úroky z omeškania musí byť splatná už v čase podania návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu,
- či je navrhovateľ povinný zakaždým uviesť výšku úrokov a či je oprávnený žiadať takzvané neohraničené úroky, teda také, ktoré sa počítajú k termínu, v ktorom bude návrhom uplatnená peňažná pohľadávka uspokojená,
- ako má vnútroštátny súd s ohľadom na obsah vzorového tlačiva E pre európsky platobný rozkaz (príloha V nariadenia) formulovať rozhodnutie o týchto úrokoch.

3 — Vnútroštátny súd v bode 8 svojho uznesenia, ktorým podáva návrh na začatie prejudiciálneho konania, uvádza, že podľa výkladu, ktorý podal Sąd Najwyższy (poľský Najvyšší súd) vo svojom rozhodnutí z 5. apríla 1991, je povinnosť zaplatiť úroky z omeškania časovo ohraničená. Pohľadávka sa totiž stane splatnou v deň nasledujúci po uplynutí lehoty stanovenej pre hlavné plnenie a postupne sa zvýši o nasledujúce dni omeškania. Pohľadávka na úroky preto vzniká už v prvý deň omeškania a veriteľ nadobúda nárok na zaplatenie úrokov samostatne za každý deň celkovej doby omeškania. Úroky sa považujú za opakujúce sa plnenia, ktoré majú vo vzťahu k pohľadávke akcesorickú povahu. Poľský právny poriadok umožňuje veriteľovi požadovať zaplatenie budúcich úrokov až do dňa ich zaplatenia a tento nárok si môže uplatniť spolu s návrhom, ktorým si uplatňuje pohľadávku.

4 — Táto otázka súvisí najmä s tým, že veriteľka neuviedla hodnotu predmetu sporu v poľskej mene (napriek tomu, že tvorí základ výpočtu súdneho poplatku), že v bode 7 vzorového tlačiva A uviedla nesprávny úrokový kód, takže v príslušnej kolónke neuviedla, za aké obdobie sa majú úroky vyčíslíť, a neuviedla, z akých súm sa majú uvedené úroky priznať.

16. Vnútroštátny súd mal pochybnosti o výklade nariadenia, a preto položil Súdnemu dvoru týchto osem prejudiciálnych otázok:

- „1. Má sa článok 7 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 z 12. decembra 2006, ktorým sa zavádza európske konanie o platobnom rozkaze, vykladať tak, že:
 - a) vyčerpávajúcim spôsobom upravuje všetky požiadavky, ktoré musí spĺňať návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu,alebo tak, že:
 - b) pre takýto návrh stanovuje iba minimálne požiadavky a na otázky, ktoré tento predpis neupravuje, sa použijú ustanovenia vnútroštátneho práva?
2. V prípade kladnej odpovede na otázku 1b, ak návrh nespĺňa formálne požiadavky podľa vnútroštátneho práva členského štátu (napríklad nebol priložený rovnopis návrhu pre protistranu alebo nebola uvedená hodnota predmetu sporu), má vnútroštátny súd navrhovateľa vyzvať na doplnenie návrhu podľa ustanovení vnútroštátneho práva v zmysle článku 26 nariadenia č. 1896/2006, alebo článku 9 nariadenia č. 1896/2006?
3. Má sa článok 4 nariadenia č. 1896/2006 vykladať tak, že požiadavky na peňažnú pohľadávku uvedené v tomto predpise, t. j. vyčíslená výška, ako aj splatnosť pohľadávky v čase podania návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu sa vzťahujú výlučne na istinu, alebo tak, že sa vzťahujú aj na pohľadávku na úroky z omeškania?
4. Má sa článok 7 ods. 2 písm. c) nariadenia č. 1896/2006 vykladať tak, že ak sa podľa práva členského štátu pôvodu k istine automaticky nepripisuje úrok, možno v európskom konaní o platobnom rozkaze okrem istiny uplatniť:
 - a) aj všetky úroky vrátane tzv. neohraničených úrokov (počítané od konkrétneho dátumu splatnosti do neurčitého dátumu zaplataenia, napríklad ‚od 20. marca 2011 až do zaplataenia‘);
 - b) iba úroky počítané od konkrétneho dátumu splatnosti do podania návrhu alebo do vydania platobného rozkazu;
 - c) výlučne úroky počítané od konkrétneho dátumu splatnosti do podania návrhu?
5. V prípade kladnej odpovede na otázku 4a: Ako má súd v platobnom rozkaze podľa nariadenia formulovať rozhodnutie o úrokoch?
6. V prípade kladnej odpovede na otázku 4b: Kto je povinný uviesť výšku úrokov – navrhovateľ, alebo súd *ex offio*?
7. V prípade kladnej odpovede na otázku 4c: Je navrhovateľ povinný uviesť v návrhu výšku vyčíslených úrokov?
8. Ak navrhovateľ nevyčísli úroky, ktoré žiada do podania návrhu, je súd povinný tieto úroky vyčísliť *ex offio*, alebo má požiadať navrhovateľa o doplnenie návrhu podľa článku 9 nariadenia č. 1896/2006?“

IV – Konanie pred Súdny dvorom

17. Komisia, ako aj rakúska, portugalská, fínska, poľská vláda a vláda Spojeného kráľovstva predložili písomné pripomienky.

18. Na pojednávaní 18. apríla 2012 sa zúčastnili Komisia a fínska a poľská vláda.

V – O prvej prejudiciálnej otázke

19. Svojou prvou prejudiciálnou otázkou vnútroštátny súd žiada Súdny dvor o vysvetlenie, či návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu musí spĺňať len formálne požiadavky stanovené v článku 7 nariadenia, alebo či sa musí prihliadať aj na ďalšie požiadavky stanovené vnútroštátnym právom.

20. Z analýzy textu nariadenia jasne vyplýva, že konanie o európskom platobnom rozkaze je nezávislé od prípadných podobných vnútroštátnych konaní.

21. Po prvé to vyplýva z článku 1 a z odôvodnenia 10 nariadenia, podľa ktorých je európske konanie doplnkovým a voliteľným prostriedkom pre navrhovateľa, ktoré ani nenahrádza, ani nezosúladuje existujúce mechanizmy vymáhania nepopretých pohľadávok podľa vnútroštátneho práva, ale existuje popri týchto mechanizmoch ako ďalší nástroj ochrany jeho práv.

22. Dotknutej osobe sa teda nebráni, aby na účely vydania platobného rozkazu využila akékoľvek iné konanie dostupné podľa práva členského štátu alebo práva Spoločenstva.

23. Úvahu uvedenú v bode 20 po druhé podporuje odôvodnenie 16, podľa ktorého súd vydá príkaz iba na základe informácií poskytnutých v tlačive návrhu v prílohe tohto nariadenia vyplnenom s uvedením údajov podľa článku 7, pričom európska právna úprava neuvádza, že by ho bolo možné doplniť o ďalšie informácie vyplývajúce z právnych úprav mimo rámca tohto nariadenia.

24. Používanie vzorových tlačív stanovených pre rôzne štádiá konania má podľa odôvodnenia 11 za cieľ uľahčiť prístup ku konaniu, znížiť náklady na takéto konanie, skrátiť jeho dĺžku a zjednotiť jeho priebeh.

25. Nezávislosť európskeho konania od vnútroštátnych konaní sa takto stáva ešte zjavnejšou, pretože používanie uvedených tlačív umožňuje prekonať problémy týkajúce sa formálnych náležitostí a s nimi súvisiacu nejednotnosť vyplývajúcu z rozdielných vnútroštátnych právnych úprav a tak vytvorí procesný nástroj, ktorý je v zásade rovnaký na celom území Európskej únie, a teda odlišný od podobných nástrojov, ktoré sú už upravené právnymi poriadkami členských štátov.

26. Nakoniec nezávislosť európskeho konania od vnútroštátnych konaní potvrdzuje aj článok 26 nariadenia, ktorý stanovuje, že vnútroštátnym právom sa riadia len tie procesné otázky, ktoré nie sú osobitne upravené v tomto nariadení.

27. Zákonodarca totiž v prípadoch, v ktorých sa má podľa neho, pokiaľ ide o osobitné aspekty konania, použiť popri právnej úprave podľa nariadenia vnútroštátna právna úprava, výslovne odkázal na túto vnútroštátnu právnu úpravu.⁵

5 — Ako napríklad v prípade uvedenom v článku 7 ods. 3, pokiaľ ide o sankcie uplatňované v prípade zámerne nepravdivých tvrdení uvedených v návrhu, v článku 10 ods. 2, pokiaľ ide o dôsledky pre časť pôvodného návrhu, ktorá podľa vnútroštátneho súdu nespĺňa podmienky na vydanie rozkazu, v článku 11 ods. 3, ktorý priznáva dotknutej osobe použiť akékoľvek iné dostupné konanie, a to aj v prípade zamietnutia jeho návrhu, a v článku 12 ods. 5, ktorý stanovuje, že súd zabezpečí, aby bol rozkaz doručený odporcovi v súlade s vnútroštátnym právom.

28. Ustanovenie článku 26 a odkazy uvedené v bode 27 a v poznámke pod čiarou 5 by neboli odôvodnené, pokiaľ by právna úprava podľa nariadenia mala byť doplnená právnou úpravou jednotlivých štátov, aj pokiaľ ide o aspekty, ktoré upravuje, pretože v takom prípade by nebolo potrebné spresniť, že vnútroštátny právny predpis sa uplatní iba na tie procesné otázky, ktoré nie sú upravené týmto nariadením, a ani odkazovať na prípady, v ktorých sa naopak uplatnila právna úprava členských štátov.

29. Nezávislosť európskeho konania od vnútroštátneho konania možno vyvodiť aj z cieľa, pre ktorý bolo nariadenie prijaté, vyplývajúceho z jeho článkov a odôvodnení.

30. Článok 1 ods. 1, ktorý vymedzuje účel nariadenia, totiž výslovne uvádza, že jeho cieľom⁶ je zjednodušiť a urýchliť súdne konanie a znížiť náklady na takéto konanie v cezhraničných sporoch⁷, ktoré sa týkajú nepopretých peňažných pohľadávok, zavedením európskeho konania o platobnom rozkaze, ako aj umožniť voľný pohyb európskych platobných rozkazov medzi členskými štátmi ustanovením minimálnych požiadaviek, ktorých dodržiavanie vylúči potrebu akýchkoľvek konaní, ktoré sa majú iniciovať v členskom štáte výkonu pred uznaním a výkonom európskeho platobného rozkazu.⁸

31. Odôvodnenie 29 nariadenia ďalej stanovuje, že cieľom tohto nariadenia je zavedenie jednotného, rýchleho a účinného mechanizmu, v súlade so zásadou proporcionality, na vymáhanie uvedených pohľadávok, pretože, ako je uvedené v odôvodneniach 6 a 8, prekážky v prístupe k účinnej spravodlivosti pri cezhraničných sporoch a narušenie hospodárskej súťaže na vnútornom trhu v dôsledku nerovnováh vo fungovaní procedurálnych prostriedkov poskytovaných veriteľom v rôznych členských štátoch vedú k potrebe právnej úpravy Spoločenstva zaručujúcej rovnaké podmienky pre veriteľov a dlžníkov v celej Európskej únii,⁹ a pretože oneskorené platby sú hlavnou príčinou ohrozenia ďalšej existencie podnikov a vedú k značnému znižovaniu počtu pracovných miest.

32. Preto bol zavedený jednotný súbor spoločných minimálnych procesných pravidiel smerujúcich k vydaniu európskeho platobného rozkazu, ktorý však môže napomôcť uskutočnenie cieľa uvedeného v bodoch 30 a 31 len vtedy, ak je zaručená jeho nezávislosť od už existujúcich pravidiel upravujúcich podobné konania stanovených právnymi poriadkami členských štátov.

33. Možnosť doplnenia dotknutej právnej úpravy vnútroštátnymi právnymi úpravami by ohrozila cieľ nariadenia, lebo takto by sa nedosiahlo zjednotenie a zjednodušenie konaní, ale výsledkom by bola existencia toľkých rozdielných konaní, koľko je právnych poriadkov členských štátov, v prípade ktorých sa navyše uplatňujú pravidlá stanovené jednak týmito právnymi poriadkami a jednak právom Európskej únie.

34. Okrem toho je zrejmé, že rovnosť prístupu k tomuto konaniu všetkých veriteľov a dlžníkov Únie možno dosiahnuť len vtedy, keď bude zaručené, že pravidlá, ktoré musia dodržiavať, im môžu byť známe *ex ante* a že pri rozhodovaní o podaní návrhu na vydanie platobného rozkazu nebudú musieť v každom konkrétnom prípade zisťovať rozhodné právo, ktorým sa riadi súd rozhodujúci vo veci.

35. Túto znalosť možno dosiahnuť len vtedy, ak postup, ktorý má byť dodržaný a navyše je maximálne zjednodušený, je od začiatku jednotne upravený pre celé územie Únie (s výnimkou existujúcich odkazov na ustanovenia vnútroštátneho práva).

6 — Tie isté ciele sú uvedené aj v odôvodnení 9.

7 — Aj pomocou používania vzorových tlačív pre jednotlivé štádiá konania, ako je uvedené v odôvodneniach 11 a 16.

8 — A to na základe vzájomnej dôvery vo výkon spravodlivosti v členských štátoch, ako to výslovne uvádza odôvodnenie 27.

9 — Cieľom zavedenia jednotného európskeho konania na vymáhanie nepopretých pohľadávok je podľa odôvodnenia 5 najmä zjednodušenie a urýchlenie konaní s nízkou hodnotou sporu.

36. Z toho vyplýva, že so zreteľom tak na znenie, ako aj na cieľ tejto právnej úpravy treba prijať taký výklad nariadenia, ktorý chráni nezávislosť konania upraveného týmto nariadením od konaní upravených právnymi poriadkami jednotlivých členských štátov.

37. Treba najmä uviesť, že jedinými procesnými požiadavkami na vydanie platobného rozkazu sú požiadavky uvedené v článku 7 nariadenia, a ak sú tieto požiadavky splnené, rozkaz treba vydať bez toho, aby sa pripisoval význam vnútroštátnej právnej úprave, pretože uvedený platobný rozkaz, ktorý je rozhodnutím na úrovni Únie, a nie štátu,¹⁰ je nástrojom, ktorý existuje popri vnútroštátnych nástrojoch na vymáhanie pohľadávok, a nie nástrojom, ktorý by ich nahrádzal.

38. S ohľadom na prejednávajúcu vec uvádzam, že pokiaľ sú splnené formálne podmienky uvedené v článku 7, nemožno vydanie európskeho platobného rozkazu odmietnuť len preto, lebo nie sú splnené ďalšie podmienky spomenuté na pojednávaní a stanovené vnútroštátnym právom upravujúcim podobné konanie, ako je počet predložených rovnopisov návrhu a uvedenie hodnoty predmetu sporu vo vnútroštátnej mene.

39. Treba najmä zdôrazniť, že prípadné otázky týkajúce sa trov konania, o ktorých sa zmienila na pojednávaní a vo svojich písomných pripomienkach poľská vláda, ktorých výška sa podľa článku 25 nariadenia v každom prípade stanoví v súlade s vnútroštátnou právnou úpravou, nemôžu brániť vydaniu požadovaného rozhodnutia.

40. Na záver teda navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prvú prejudiciálnu otázku tak, že článok 7 nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že s výnimkou osobitných odkazov na právo členských štátov vyčerpávajúcim spôsobom upravuje všetky požiadavky, ktoré musí spĺňať návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu.

41. Vzhľadom na odpoveď na prvú prejudiciálnu otázku nie je potrebné skúmať druhú prejudiciálnu otázku.

VI – O tretej a štvrtej prejudiciálnej otázke

42. Treťou prejudiciálnou otázkou sa Sąd Okręgowy we Wrocławiu pýta Súdneho dvora, či sa má článok 4 nariadenia vykladať tak, že požiadavky na peňažnú pohľadávku uvedené v tomto predpise, t. j. vyčíslená výška, ako aj splatnosť pohľadávky v čase podania návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu sa vzťahujú výlučne na istinu, alebo tak, že sa vzťahujú aj na pohľadávku na úroky z omeškania.

43. V rámci štvrtej prejudiciálnej otázky Sąd Okręgowy we Wrocławiu položil viacero otázok na ozrejenie, aké úroky možno uplatniť v rámci tohto konania.

44. Pýta sa najmä, či podľa článku 7 ods. 2 písm. c) možno okrem istiny uplatniť:

- a) aj všetky úroky, vrátane tzv. neohraničených úrokov, počítané od konkrétneho dátumu splatnosti do neurčitého dátumu zaplatenia;
- b) alebo iba úroky počítané od konkrétneho dátumu splatnosti do podania návrhu alebo do vydania platobného rozkazu;
- c) výlučne úroky počítané od konkrétneho dátumu splatnosti do podania návrhu.

10 — Keďže je vydaný na základe procesnoprávnej úpravy spoločnej pre všetky členské štáty zavedenej nariadením.

45. Zastávam názor, že tieto dve otázky treba preskúmať spoločne, pretože sa domnievam, že vnútroštátny súd mal v podstate v úmysle položiť Súdnemu dvoru otázku, či je možné so zreteľom na nariadenie ako celok, najmä na ustanovenia článku 4 a článku 7 ods. 2 písm. c) žiadať zaplatenie všetkých druhov úrokov vrátane tzv. neohraničených, to znamená úrokov počítaných od dátumu ich splatnosti do okamihu ich zaplatenia (v prejednávanej veci úroky z omeškania).

46. Najskôr uvádzam, že nemožno súhlasiť s argumentáciou vnútroštátneho súdu v rozsahu, v akom vyvodzuje viaceré závery týkajúce sa možnosti uplatnenia tzv. neohraničených úrokov, ktoré sa líšia v závislosti od to, či sa článok 4 dotknutého nariadenia vykladá tak, že požiadavky na peňažnú pohľadávku, ktoré sú v ňom uvedené, t. j. „vyčíslená výška“ a splatnosť pohľadávky v čase podania návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu, sa vzťahujú výlučne na istinu, alebo tak, že sa vzťahujú aj na pohľadávku na úroky z omeškania.¹¹

47. Po prvé preto, lebo na základe tohto prístupu sa uvedený článok 4 vykladá bez zohľadnenia ďalších článkov nariadenia upravujúcich otázku úrokov.

48. Článok 4 nariadenia, ktorý stanovuje, že európske konanie o platobnom rozkaze sa zavádza na účely uspokojovania peňažných pohľadávok s určenou výškou, ktoré sú splatné v čase podania návrhu, a ktorý tak všeobecne a osobitne široko odkazuje na pojem pohľadávky, nerozlišuje medzi istinou a úrokmi.

49. Toto ustanovenie treba však vykladať spolu s ustanovením článku 7 nariadenia, ktoré stanovuje, že návrh na vydanie platobného rozkazu obsahuje „výšku pohľadávky vrátane istiny a prípadne úroku, zmluvných pokút a nákladov“ [ods. 2 písm. b)], a ak sa požadujú úroky z pohľadávky, úrokovú sadzbu a dobu, za ktorú sa požaduje úrok [ods. 2 písm. c)], ako aj „predmet sporu vrátane opisu okolností, na ktoré sa navrhovateľ odvoláva ako na základ pohľadávky, prípadne požadovaného úroku“ [ods. 2 písm. d)].

50. Zatiaľ čo článok 4 sa všeobecne odvoláva na možný obsah návrhu na vydanie platobného rozkazu (uspokojovanie pohľadávok, a teda nárok na zaplatenie peňažnej sumy), článok 7 formálne vymenováva jednotlivé zložky uvedenej pohľadávky, rozlišujúc medzi istinou, úrokmi, zmluvnými pokutami a nákladmi [ods. 2 písm. b)].

51. Po druhé preto, lebo argumentácia vnútroštátneho súdu, o ktorej sa zmieňujem v bode 46, nezohľadňuje, že možnosť požadovať úroky, prípadne aj neohraničené, vyplýva zo samotnej povahy istiny pohľadávky a pohľadávky na úroky, ako aj zo vzájomných vzťahov medzi nimi.

52. Úroky totiž predstavujú peňažný záväzok, ktorý sa od hlavného záväzku, od ktorého je závislý, odlišuje len tým, že má vo vzťahu k nemu akcesorickú povahu, a tým, že výška úrokov je ovplyvnená plynutím času, v závislosti od ktorého úmerne narastá.

53. Medzi týmito dvomi záväzkami neexistujú ďalšie podstatné rozdiely [takže článok 7, ktorý v ods. 2 písm. c) a d) objasňuje, že predmetom návrhu na vydanie platobného rozkazu sú peňažné pohľadávky, ktoré tvoria úroky a istina, odlišuje úroky od istiny len z dôvodu, že návrh týkajúci sa úrokov môže byť prípadne uplatnený] a v zásade záväzok týkajúci sa úrokov nasleduje za normálnych okolností po záväzku zaplatiť istinu, takže sa dá povedať, že úroky možno uplatniť, keď existuje pohľadávka, ktorej uspokojenie možno žiadať súdnou cestou.

11 — Nesúhlasím teda s názorom vnútroštátneho súdu, ktorý v bode 9 odôvodnenia svojho uznesenia, ktorým podáva návrh na začatie prejudiciálneho konania, uvádza, že „za predpokladu, že by sa požiadavky ustanovené v článku 4 nariadenia vzťahovali rovnako aj na pohľadávku na úroky, mohol by navrhovateľ žiadať, aby mu boli priznané úroky len za čas od splatnosti takejto pohľadávky najneskôr do podania návrhu. V takomto prípade by si ostatné otázky položené vnútroštátnym súdom nevyžadovali posúdenie Súdnym dvorom Európskej únie“.

54. Tento vzťah medzi istinou a úrokmi je teda založený na tom, že:

1. povinnosť platiť úroky vzniká v dôsledku existencie povinnosti zaplatiť pohľadávku (ktorá je teda splatná), ku ktorej zaplateniu nedošlo (pokiaľ ide o úroky z omeškania, v dohodnutej alebo v zákonom stanovenej lehote);
2. po určitom čase sa úroky pridávajú k pohľadávke a stanú sa zložkou jej sumy.

55. Odpoveď na otázku týkajúcu sa možnosti žiadať vyplatenie úrokov, prípadne aj neohraničených, prostredníctvom európskeho platobného rozkazu nemôže teda závisieť len od výkladu článku 4 a od toho, či sa tieto úroky považujú podľa tohto článku 4 za vyčíslené a splatné.

56. Je to odôvodnené tým, že na účely vymáhateľných pohľadávok (či už istina, úroky, zmluvné pokuty, alebo náklady) treba zohľadniť články 4 a 7 ako celok, a najmä tým, že prípadná možnosť požadovať úroky vyplýva z vyššie uvedeného akcesorického vzťahu existujúceho medzi úrokmi a istinou.

57. Vzhľadom na vyššie uvedené treba preskúmať otázku, ktorú položil Sąd Okręgowy we Wrocławiu v návrhu na začatie prejudiciálneho konania, či je v rámci predmetného konania možné žiadať aj úroky do dátumu zaplatenia, alebo len úroky splatné v čase podania návrhu na vydanie predmetného platobného rozkazu.

58. Odpoveď vyplýva z preskúmania článkov a cieľa nariadenia, ako aj z posúdenia predmetu tejto právnej úpravy ako celku a charakteru rozhodnutia orgánu, ktorému bol predložený návrh.

59. Po prvé zdôrazňujem, že už citovaný článok 7, ktorý všeobecne upravuje formálne požiadavky návrhu a výslovne uvádza možnosť žiadať úroky, ukladá [ods. 2 písm. c)] veriteľovi uviesť úrokovú sadzbu a obdobie, za ktoré sa požaduje úrok, ale nie aj presný dátum, do ktorého sa požaduje.

60. Toto ustanovenie sa nevzťahuje iba na úroky do podania návrhu alebo do vydania európskeho platobného rozkazu a nestanovuje ani povinnosť vymedziť presnú výšku dlžných úrokov.

61. Tie isté úvahy treba uplatniť aj na článok 4, ktorý treba na účely určenia pohľadávok, ktoré môžu byť predmetom dotknutého platobného rozkazu, vykladať, ako je to zdôraznené v bodoch 47 až 50 a 56, spolu s článkom 7.

62. Z toho vyplýva, že ustanovenia nariadenia, ktoré na účely uplatnenia vymáhateľných pohľadávok upravujú podmienky týkajúce sa vypracovania príslušného návrhu, nebránia tomu, aby sa požadovali aj neohraničené úroky, pri ktorých nie je možné určiť ani dátum, do ktorého sa požadujú, ani ich konečnú celkovú sumu.

63. K rovnakému záveru možno dospieť aj na základe preskúmania cieľa nariadenia.

64. Toto nariadenie, ako je uvedené v rámci skúmania prvej prejudiciálnej otázky,¹² zavádza jednotnú právnu úpravu procesnej povahy s cieľom získať súdne rozhodnutia, ktorých predmetom sú cezhraničné peňažné pohľadávky s nízkou hodnotou, uplatniteľné pri dodržaní minimálnych pravidiel vo všetkých členských štátoch bez toho, aby sa pred uznaním a výkonom muselo konať akékoľvek ďalšie konanie, a z praktického hľadiska dosiahnuť tak aj zjednodušenie a urýchlenie príslušného súdneho konania (odôvodnenie 5 nariadenia) a umožniť rýchle a účinné vymáhanie nepopretých pohľadávok (odôvodnenie 6 nariadenia).

12 — Pozri najmä body 30 a 31.

65. Prijatie takého výkladu tohto nariadenia, ktorý vylučuje možnosť požadovať okrem istiny aj tzv. neohraničené úroky, by malo za následok nedodržanie požiadaviek uvedených v bode 64.

66. Keby mohli totiž veritelia uplatňovať vo svojich návrhoch iba istinu a prípadne úroky splatné ku konkrétnemu dátumu podania návrhu, alebo nanajvýš k dátumu vydania platobného rozkazu, veritelia by boli nútení podávať veľký počet návrhov tak, že prvým návrhom by sa domáhali vyplatenia istiny a splatných úrokov a ďalšími úrokov za nasledujúce obdobie.

67. Zavedenie jednotného súdneho rozhodnutia uplatniteľného vo všetkých členských štátoch by sa tak stalo komplikovanejším, pretože celková suma pohľadávky by bola rozčlenená na rôzne zložky, čo by vyžadovalo existenciu veľkého množstva súdnych rozhodnutí spojenú s nárastom počtu súdnych sporov, s predĺžením lehôt a so zvýšením nákladov, a to by malo za následok sťaženie vymáhania dlžných súm, prinajmenšom z dôvodu, že by bolo potrebné začať veľký počet konaní namiesto jedného.

68. Navyše veriteľ by mohol dať prednosť návrhu na vydanie platobného rozkazu podľa vnútroštátnej právnej úpravy členských štátov, a nie podľa tohto nariadenia, keďže v prvom prípade, ako je to podľa vnútroštátneho súdu v prípade Poľska, by mal možnosť získať rozhodnutie týkajúce sa celej jeho pohľadávky vrátane úrokov až do dátumu zaplatenia, na rozdiel od druhého prípadu, kde by si mohol uplatniť len istinu a časť úrokov.

69. K rovnakému záveru ako v bode 62 možno napokon dospieť aj na základe posúdenia predmetu tejto právnej úpravy ako celku a charakteru rozhodnutia orgánu, ktorému bol predložený návrh.

70. Po prvé, ako je uvedené v bodoch 20 a 36, nariadenie, ktoré zaviedlo jednotné konanie, nezávislé od vnútroštátnych konaní smerujúcich k vydaniu platobného rozkazu, upravuje len procesné hľadiská spojené s vydaním európskeho platobného rozkazu, ako to vyplýva aj zo Zelenej knihy o konaní o európskom platobnom rozkaze a o opatreniach na zjednodušenie a zrýchlenie konaní s nízkou hodnotou sporu (na ktorú odkazuje odôvodnenie 5 nariadenia). Táto Zelená kniha uvádza už od začiatku ako svoj cieľ zavedenie osobitného, rýchleho a nenákladného konania na vymáhanie pohľadávok, ktoré sú podľa veriteľa nesporné, uplatniteľného vo všetkých členských štátoch.

71. Po druhé európsky platobný rozkaz sa vydáva bez skúmania dôvodnosti návrhu.

72. So zreteľom na článok 8 a článok 12 ods. 4 sa totiž požaduje iba formálne preskúmanie splnenia procesných podmienok stanovených nariadením a existencie pohľadávky, ktoré sa opiera o údaje uvedené veriteľom v predloženom tlačive, a nevyžaduje sa zisťovanie pravdivosti predložených tvrdení. Z tohto dôvodu je dlžník po vydaní platobného rozkazu poučený o tom, že platobný rozkaz bol vydaný iba na základe informácií poskytnutých navrhovateľom.

73. V rámci európskeho konania súd totiž koná bez pojednávania a toto konanie pokračuje v prípade podania odporu ako riadne konanie, preto charakter rozhodnutia orgánu, ktorému bol predložený návrh, závisí od toho, v ktorom štádiu konania bolo prijaté.

74. V štádiu konania bez nariadenia ústneho pojednávania, upravenom právom Únie, súd preskúma len splnenie formálnych náležitostí návrhu na základe údajov predložených veriteľom. V prípade konania o odpore, upravenom právom členských štátov, súd naopak nariadi riadne pojednávanie, v rámci ktorého vykoná skutočné posúdenie oprávnenosti nároku na pohľadávku.¹³

13 — Zastávam názor, že toto nariadenie zaviedlo systém tzv. čisto skráteného konania (to je aspoň jeho cieľom), to znamená konania, v rámci ktorého súd vydá platobný rozkaz bez skúmania dôvodnosti návrhu (v iných systémoch, nazývaných „konanie s dokazovaním“, súd naopak preverí dôvodnosť návrhu, a preto je veriteľ povinný predložiť dôkazy o svojej pohľadávke). V systémoch so skráteným konaním je táto zreteľne menšia ochrana práv dlžníkov kompenzovaná mimoriadne jednoduchým postupom, akým možno napadnúť platobný rozkaz (aj bez uvedenia dôvodov).

75. Prípadná nižšia úroveň ochrany dlžníka v štádiu konania, ktoré sa končí vydaním európskeho platobného rozkazu, nevyhnutne vyplýva z požiadavky na konanie, ktoré by malo byť čo možno najjednoduchšie a čo najviac jednotné. Táto menšia ochrana je kompenzovaná najmä tým, že podľa článku 16 ods. 3 môže dlžník podať odpor aj bez uvedenia dôvodov, čo má podľa článku 17 za následok pokračovanie konania ako riadneho občianskeho súdneho konania; a ďalej tým, že veriteľ musí podľa článku 7 ods. 3 uviesť, že poskytnuté informácie sú pravdivé a že si uvedomuje, že nepravdivé tvrdenia môžu viesť k sankciám.¹⁴

76. Preto, ako zdôraznila Komisia na pojednávaní, príslušný súd podrobne preskúma otázky týkajúce sa nároku a výšky pohľadávky a úrokov vrátane neohraničených a podľa potreby aj hmotnoprávny predpis (prípadne predpisy), ktorým sa riadi zmluvný vzťah, až po podaní odporu.

77. Nariadenie upravuje teda inštitúty procesného práva a podmienky, za ktorých v prípade existencie pohľadávky možno získať vydanie platobného rozkazu uplatniteľného vo všetkých členských štátoch. Nezaoberá sa však hmotnoprávnymi otázkami, a pokiaľ ide o prejednávanú vec, najmä vymedzením toho, aké úroky možno požadovať.

78. Na základe doteraz uvedených úvah treba teda so zreteľom na formálny text tohto nariadenia, na cieľ, pre ktorý bolo toto nariadenie prijaté, a na povahu dotknutej právnej úpravy a charakter rozhodnutia orgánu, ktorému bol predložený návrh, uviesť, že zatiaľ čo sa na konanie, ktorého výsledkom je súdne rozhodnutie, musí uplatniť nariadenie (a vnútroštátny právny predpis v rozsahu, v akom naň toto nariadenie odkazuje, alebo v rozsahu procesných inštitútov, ktoré neupravuje), pokiaľ ide o druhy úrokov, ktoré možno požadovať (čo však platí rovnako aj pre všetky zložky pohľadávky), sa logicky budú musieť uplatniť hmotnoprávne ustanovenia, ktorými sa riadi vzťah medzi účastníkmi konania.

79. Pokiaľ tieto hmotnoprávne ustanovenia priznávajú veriteľovi možnosť žiadať tzv. neohraničené úroky, potom ich bude môcť získať aj prostredníctvom konania upraveného nariadením.

80. V prípade, že uvedený právny predpis priznáva len úroky splatné ku dňu podania návrhu alebo ku dňu vydania platobného rozkazu, veriteľ bude musieť naopak zosúladiť svoj návrh s touto právnou úpravou.

81. Z toho vyplýva, že ak má veriteľ v prejednávanej veci podľa hmotného práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah (ktorým je podľa uznesenia vnútroštátneho súdu poľské právo), právo na vyplatenie aj tzv. neohraničených úrokov, vnútroštátny súd bude musieť pri vydaní platobného rozkazu uznať aj uvedené úroky.

82. Navyše neexistujú dôvody, pre ktoré by výška pohľadávky vrátane tzv. neohraničených úrokov uznaných podľa hmotného práva uplatniteľného na zmluvu, ktoré si zmluvné strany často výslovne zvolia alebo ktoré je im v každom prípade vopred známe, mala byť znížená v dôsledku využitia konania podľa tohto nariadenia, ak toto nariadenie ani neobsahuje nijaké ustanovenie v tomto zmysle.

83. Vláda Spojeného kráľovstva zastáva názor, že možno uplatniť úroky iba do dátumu vydania platobného rozkazu.

84. Svoje tvrdenie opiera o poučenie na vyplnenie tlačiva návrhu na vydanie rozkazu, ktoré je súčasťou prílohy I tohto nariadenia, v ktorom sa uvádza s odkazom na oddiel 7 vzorového tlačiva uvedeného návrhu výlučne postup na uplatnenie úrokov splatných ku dňu rozhodnutia súdu o návrhu veriteľa (konkrétne sa uvádza, že na tento účel nie je potrebné vyplniť poslednú kolónku uvedeného oddielu 7).

14 — Toto ustanovenie odkazuje na inštitút čestného vyhlásenia, ktoré je typické pre právne systémy *common law*.

85. Ďalší argument podporujúci tento záver možno vyvodiť z toho, že tlačivo na vydanie platobného rozkazu (vzorové tlačivo E, príloha V nariadenia) umožňuje súdu uviesť do položky „Úroky“ dátum vydania rozkazu v prípade žiadosti veriteľa v tomto zmysle.

86. S odkazom na vyššie uvedené úvahy v tejto súvislosti na rozdiel od tvrdenia vlády Spojeného kráľovstva konštatujem, že predmetné poučenie uvádza iba príklady situácií, ktoré môžu v konkrétnom prípade nastať.

87. Zdôrazňujem, že tlačivo návrhu na vydanie platobného rozkazu možno prispôbiť, pokiaľ ide o úroky, konkrétnym potrebám veriteľa bez ohľadu na poučenie na jeho vyplnenie.

88. Do oddielu 7 uvedeného tlačiva týkajúceho sa úrokov možno totiž uviesť kód 06 a písmeno E (ktoré znamenajú „iné“) a následne vyplniť políčko v spodnej časti tohto oddielu s označením „Uvedte v prípade kódu 6 a/alebo E“, a ak je to potrebné, vyplniť oddiel 11 s názvom „Ďalšie vyhlásenia a iné informácie (v prípade potreby)“.

89. Takto veriteľovi nič nebráni žiadať úroky do požadovanej splatnosti, prípadne aj do okamihu zaplatenia bez toho, aby ich presne vyčíslil už v návrhu.

90. Tento záver možno vyvodiť aj zo záverečného ustanovenia tlačiva návrhu na vydanie rozkazu, v ktorom sa nevyžaduje uviesť presnú výšku úrokov, ale odkazuje sa iba na zaplatenie sumy „uvedenej pohľadávky“ (istiny) a „úrokov“, v prípade ktorých teda nie je použitý výraz „uvedených“.

91. Uvádzam, že pokiaľ ide o tlačivo na vydanie platobného rozkazu (vzorové tlačivo E, príloha V nariadenia), nič nebráni súdu v tom, aby vo výroku na mieste určenom na uvedenie „sumy“ úrokov neuviedol presne stanovenú sumu, vypočítanú s odkazom na osobitne uvedený dátum, ale aby uložil dlžníkovi povinnosť zaplatiť „úroky splatné k dátumu zaplatenia“.

92. Portugalská vláda sa prikláňa k záveru navrhovanému vládou Spojeného kráľovstva, opierajúc sa najmä o článok 12 ods. 3 písm. a) nariadenia, ktorý stanovuje, že v platobnom rozkaze sa odporca poučí, že má možnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu uvedenú v rozkaze.

93. V tejto súvislosti odkazujem na vyššie uvedené konštatovania a zdôrazňujem, že osoba, ktorej je platobný rozkaz určený, je v okamihu jeho doručenia schopná pomocou jednoduchého matematického výpočtu presne vyčísliť sumu, ktorú dlží do okamihu zaplatenia; ak nesúhlasí so stanovenou sumou, pokiaľ ide o úrokovú sadzbu a počiatkový dátum splatnosti úrokov tak, ako sú uvedené v platobnom rozkaze, môže proti nemu podať odpor.

94. Štandardizované postupy na vyplnenie vyššie uvedených tlačív a príslušné priložené poučenia nemôžu pozbavovať veriteľa práva uplatniť všetky úroky splatné ku dňu zaplatenia, pokiaľ to umožňuje hmotné právo, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, pretože z celkovej analýzy znenia nariadenia nevyplýva, že by bolo jeho právo v tomto zmysle obmedzené.

95. Záver navrhovaný portugalskou vládou a vládou Spojeného kráľovstva je naopak zjavne v rozpore s cieľmi nariadenia, ktorými sú zjednodušenie a urýchlenie súdneho konania a rýchle a účinné vymożenie nepopretých pohľadávok, a mohol by viesť k tomu, že veritelia by uprednostnili vnútroštátne konania o platobnom rozkaze, ktoré by zaručovali úplné uspokojenie ich nárokov pred konaním podľa dotknutého nariadenia.

96. Preto na záver navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na tretiu a štvrtú prejudiciálnu otázku tak, že článok 4 a článok 7 ods. 2 písm. c) nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že v rámci európskeho konania o platobnom rozkaze možno okrem istiny uplatniť všetky druhy úrokov, ktoré možno požadovať podľa hmotného práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, a teda v závislosti od konkrétneho prípadu jednak úroky počítané od konkrétneho dátumu splatnosti do neurčitého dátumu zaplataenia, ako aj úroky počítané do podania návrhu alebo do vydania platobného rozkazu.

VII – O piatej prejudiciálnej otázke

97. Piatou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd pýta v prípade, že odpoveď na otázku 4a bude kladná, ako má v platobnom rozkaze podľa nariadenia formulovať toto rozhodnutie o úrokoch.

98. V tejto súvislosti konštatujem, že na konci tohto tlačiva je vyhradené políčko, v ktorom sa po údají o pohľadávke uvádza údaj o úrokoch.

99. Pokiaľ ide o tzv. neohraničené úroky, ktoré môžu byť uznané na základe hmotného práva, ktorým sa riadi zmluva, súd, keďže nemôže určiť ich výšku, sa obmedzí na to, že vyplní políčko uvedené v bode 98 tak, že v položke „Úroky“ v kolónke „Dátum“ uloží povinnosť zaplatiť úroky do dátumu zaplataenia, pričom v kolónke „Suma“ uvedie príslušnú úrokovú sadzbu.

100. Samozrejme, že akýkoľvek iný spôsob označenia, ktorý je v zásade podobný a z ktorého zreteľne vyplýva obsah rozhodnutia súdu, je v každom prípade prípustný (v tejto súvislosti odkazujem na závery, ktoré vo svojich vyjadreniach navrhli okrem Komisie aj poľská a rakúska vláda).

101. S ohľadom na prípady [a podľa vnútroštátneho súdu aj na tie, ktoré spadajú pod štvrtú prejudiciálnu otázku písm. a) a piatu prejudiciálnu otázku], v ktorých sa naopak požaduje zaplataenie úrokov do podania návrhu alebo do vydania platobného rozkazu, súd, keďže je mu známa úroková sadzba a príslušné obdobie, bude môcť úroky vyčíslíť a v príslušnej kolónke na konci tlačiva, uvedenej v bode 98, uvedie aj dlžnú sumu úrokov.

102. Preto navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na piatu prejudiciálnu otázku tak, že platobný rozkaz podľa nariadenia možno, pokiaľ ide o úroky, formulovať takto:

- pokiaľ ide o tzv. neohraničené úroky, ktoré môžu byť uznané na základe hmotného práva, ktorým sa riadi zmluva, súd v príslušnej kolónke na konci tlačiva na vydanie platobného rozkazu, kde sa uvádza suma, ktorá má byť uhradená, uvedie v položke „Úroky“ v kolónke „Dátum“, že uvedené úroky sú splatné do dátumu zaplataenia, a v kolónke „Suma“ uvedie príslušnú úrokovú sadzbu, pričom akýkoľvek iný spôsob označenia, ktorý je v zásade podobný a z ktorého zreteľne vyplýva obsah rozhodnutia, treba v každom prípade považovať za prípustný,
- ak sa požaduje zaplataenie úrokov do podania návrhu alebo do vydania platobného rozkazu, súd ich môže vyčíslíť a v príslušnej kolónke na konci tlačiva, uvedenej vyššie, vyznačí dlžnú sumu úrokov.

103. Vzhľadom na odpoveď navrhovanú na štvrtú a piatu prejudiciálnu otázku nie je potrebné zaoberať sa šiestou a siedmou otázkou.

VIII – O ôsmej prejudiciálnej otázke

104. Svojou ôsmou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd pýta, či je v prípade, keď navrhovateľ nevyčíslí úroky, ktoré si uplatňuje do podania návrhu, súd povinný tieto úroky vyčíslíť *ex officio*, alebo či má požiadať navrhovateľa o doplnenie návrhu podľa článku 9 nariadenia.

105. V tejto súvislosti odkazujem na vyššie uvedené úvahy a zdôrazňujem, že článok 7 nariadenia neukladá veriteľovi povinnosť pod hrozbou neprípustnosti alebo zamietnutia návrhu vyčísliť výšku úrokov, čo však veriteľ v každom prípade môže urobiť.

106. Súd môže vypočítať tieto úroky za predpokladu, že mu navrhovateľ poskytol na tento účel potrebné údaje (ktoré sa týkajú meny, úrokovej sadzby a dátumu, odkedy sa majú úroky počítat).

107. Pokiaľ navrhovateľ neposkytol údaje potrebné na tento výpočet alebo sú tieto údaje neúplné a pokiaľ pohľadávka nie je zjavne neopodstatnená alebo návrh nie je neprípustný,¹⁵ súd mu podľa článku 9 nariadenia poskytne príležitosť doplniť alebo opraviť návrh v lehote, ktorú považuje za primeranú.

108. Preto navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na ôsmu prejudiciálnu otázku takto:

- ak navrhovateľ nevyčíslil úroky uplatňované do podania návrhu, je tak povinný urobiť súd za predpokladu, že mu navrhovateľ poskytol na tento účel potrebné údaje,
- pokiaľ navrhovateľ neposkytol údaje potrebné na výpočet úrokov alebo sú tieto údaje neúplné a pokiaľ pohľadávka nie je zjavne neopodstatnená alebo návrh nie je neprípustný, súd mu podľa článku 9 nariadenia poskytne príležitosť doplniť alebo opraviť návrh v lehote, ktorú považuje za primeranú.

IX – Návrh

109. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na otázky, ktoré mu položil Sąd Okręgowy we Wrocławiu, takto:

1. Článok 7 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 z 12. decembra 2006, ktorým sa zavádza európske konanie o platobnom rozkaze, sa má vykladať v tom zmysle, že s výnimkou osobitných odkazov na právo členských štátov vyčerpávajúcim spôsobom upravuje všetky požiadavky, ktoré musí spĺňať návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu.
2. Článok 4 a článok 7 ods. 2 písm. c) nariadenia č. 1896/2006 sa majú vykladať v tom zmysle, že v rámci európskeho konania o platobnom rozkaze možno okrem istiny uplatniť všetky druhy úrokov, ktoré možno požadovať podľa hmotného práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, a teda v závislosti od konkrétneho prípadu jednak úroky počítané od konkrétneho dátumu splatnosti do neurčitého dátumu zaplatenia, ako aj úroky počítané do podania návrhu alebo do vydania platobného rozkazu.
3. Platobný rozkaz podľa nariadenia č. 1896/2006 možno, pokiaľ ide o úroky, formulovať takto:
 - a) pokiaľ ide o tzv. neohraničené úroky, ktoré môžu byť uznané na základe hmotného práva, ktorým sa riadi zmluva, súd v príslušnej kolónke na konci tlačiva na vydanie platobného rozkazu, kde sa uvádza suma, ktorá má byť uhradená, uvedie v položke „Úroky“ v kolónke „Dátum“, že uvedené úroky sú splatné do dátumu zaplatenia, a v kolónke „Suma“ uvedie príslušnú úrokovú sadzbu, pričom akýkoľvek iný spôsob označenia, ktorý je v zásade podobný a z ktorého zreteľne vyplýva obsah rozhodnutia, treba v každom prípade považovať za prípustný;

15 — S výnimkou prípadu, pokiaľ sa k istine podľa práva členského štátu pôvodu automaticky pripisuje úrok zo zákona, ako je uvedené v článku 7 ods. 2 písm. c).

- b) ak sa požaduje zaplataenie úrokov do podania návrhu alebo do vydania platobného rozkazu, súd ich môže vyčíslíť a v príslušnej kolónke na konci tlačíva uvedenej vyššie vyznačí dlžnú sumu úrokov.
- 4. Ak navrhovateľ nevyčíslí úroky uplatňované do podania návrhu, je tak povinný urobiť súd za predpokladu, že mu navrhovateľ poskytol na tento účel potrebné údaje.
- 5. Pokiaľ navrhovateľ neposkytol údaje potrebné na výpočet úrokov alebo sú tieto údaje neúplné a pokiaľ pohľadávka nie je zjavne neopodstatnená alebo návrh nie je neprípustný, súd mu podľa článku 9 nariadenia poskytne príležitosť doplniť alebo opraviť návrh v lehote, ktorú považuje za primeranú.